

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia: 24 stycznia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia Wydział VIII Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Koelner

Protokolant: Bernadeta Piskorek

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) z siedzibą w G.

przeciwko: H. O.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej B. (...) (...) z siedzibą w G. na rzecz pozwanej H. O. kwotę 2.417,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 2 grudnia 2011 r. do Sądu Rejonowego w Lublinie strona powodowa B. (...) (...) z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanej H. O. kwoty 12.436,05 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, że pozwaną oraz Bank (...) Spółkę Akcyjną łączyła umowa pożyczki z dnia 28 lipca 1998 r. opiewająca na kwotę 7.000 zł. Na skutek niewywiązywania się przez pozwaną z zaciągniętych zobowiązań, pismem z dnia 12 kwietnia 1999 r. Bank wypowiedział umowę i wystawił bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzone w dniu 27 września 1999 r. w klauzulę wykonalności. W dniu 8 listopada 1999 r. zostało wszczęte przeciwko pozwanej postępowanie egzekucyjne. Wskutek przekształceń własnościowych Bank (...) został przejęty przez Bank (...) Spółkę Akcyjną. W dniu 6 listopada 2003 r. przysługująca Bankowi wobec pozwanej wierzytelność została przelana na rzecz (...) Spółkę Akcyjną w G., zaś w dniu 27 lutego 2009 r. wierzytelność tę przelano na rzecz strony powodowej. Postanowieniem z dnia 16 maja 2011 r. postępowanie egzekucyjne, w oparciu o art. 825 § 3 k.p.c., zostało umorzone. Strona powodowa w dniu 1 grudnia 2011 r. wystawiła wyciąg z ksiąg sumując w nim wszystkie kategorie odsetek oraz koszty. Wskazała, że na wartość przedmiotu sporu składała się kwota 5396,97 zł tytułem kapitału, kwota 5692,64 zł tytułem odsetek oraz kwota 1346,44 zł tytułem kosztów windykacji. Kierowane do pozwanej wezwania do zapłaty przedmiotowej sumy okazały się bezskuteczne.

W dniu 20 lutego 2012 r. został wydany nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym (k. 7).

Na skutek sprzeciwu, sprawa została przekazana do tut. Sądu jako sądu właściwości ogólnej pozwanej (k. 15).

We wniesionym sprzeciwie pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości domagając się oddalenia powództwa i zasądzenia na swoją rzecz kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniosła zarzut przedawnienia dochodzonych pozwem roszczeń wskazując, że upłynął już 3-letni termin oraz wskazany w art. 125 k.c. 10-letni termin przedawnienia. Nadto zarzuciła, że nie toczyła się

sprawa sądowa, z której wynikałby obowiązek zapłaty pozwanej kwoty 1346,44 zł tytułem kosztów procesu. Podała również, iż postępowanie egzekucyjne wobec niej zostało umorzone wskutek nieprzedłożenia przez wierzyciela tytułu egzekucyjnego z zaznaczeniem przejścia uprawnień. Z tego też powodu to strona powodowa została obciążona kosztami postępowania egzekucyjnego. Podniosła, że komornik poświadczył, że od pozwanej wyegzekwowano kwotę 12.421,18 zł, zaś od pozwanej i H. P. (1)- poręczycielki- łącznie kwotę 25.385,53 zł. W dniu 16 listopada 2011 r. strona powodowa zwróciła pozwanej kwotę 10.237,14 zł. Pozwana podniosła, iż strona powodowa nie uwzględniła kwoty wyegzekwowanej od poręczycielki H. P. (1), nie wskazała również, na jakiej podstawie dochodziła kwoty objętej żądaniem pozwu. Zarzuciła, że strona powodowa domagała się kwoty stanowiącej górną granicę odpowiedzialności pozwanej wskazaną w umowie bez szczegółowego jednak wyliczenia. Podniosła również, że stawki odsetek umownych i karnych wyliczone na 30% i 50% naruszały przepisy antylichwiarskie. Wniosła o uznanie roszczenia za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego na zasadzie art. 5 k.c.

Ustosunkowując się do zarzutów i twierdzeń sprzeciwu strona powodowa zaprzeczyła, jakoby jej roszczenie uległo przedawnieniu. Wskazała, że w dniu 5 listopada 1999 r. złożyła wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, która to czynność przerwała bieg terminu przedawnienia. Postępowanie to zostało umorzone w dniu 16 maja 2011 r. i od tego dnia przedawnienie biegnie na nowo. Odnośnie kwoty 1346,44 zł strona powodowa wskazała, że stanowiła ona koszty monitoringu i obsługi stanowiące 10% wartości zadłużenia jakie (...) S.A. nabył na podstawie umowy cesji. Jednocześnie strona powodowa przyznała, że zwróciła pozwanej wskazaną przez nią kwotę pomniejszoną o wpłaty poczynione na rzecz poprzedniego wierzyciela przed dniem cesji, wpłaty wyegzekwowane od poręczyciela oraz koszty postępowania egzekucyjnego. Odnośnie wysokości odsetek strona powodowa wskazała, że wynikała ona wprost z umowy pożyczki. W tym zaś okresie nie obowiązywały przepisy odnośnie odsetek maksymalnych. Od chwili cesji naliczane były natomiast odsetki w wysokości 1,5- krotności stopy odsetek ustawowych.

W piśmie procesowym z dnia 27 sierpnia 2012 r. pozwana zarzuciła, że nie podpisała projektu umowy załączonego do pozwu, przyznała jednak, że podpisała umowę przystąpienia do długu przez H. P. (1). Podała, że kwota pożyczki w wysokości 7000 zł została przelana przez Bank na konto H. P. (1), jako że pozwana nie posiadała własnego rachunku bankowego. Przyznała, że pożyczyła od C. kwotę 7000 zł, zaprzeczyła jednak, jakoby strony zawarły umowę na piśmie. Zaprzeczyła również, jakoby Bank wystąpił o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przeciwko pozwanej. Podała, że taki tytuł wystawiony został wyłącznie przeciwko H. P. (1). Podniosła również, iż roszczenie, wobec wyegzekwowania go w całości od H. P. (1), wygasło i pozwana nie była już w żaden sposób zobowiązana wobec strony powodowej.

W odpowiedzi strona powodowa zaprzeczyła, jakoby całość zadłużenia została wyegzekwowana od H. P. (1). Podała, iż otrzymała jedynie kwotę 10.269,73 zł, albowiem należność ta została pomniejszona o koszty egzekucyjne oraz wpłaty wyegzekwowane na rzecz poprzedniego wierzyciela. Podała, że kwoty cząstkowe składające się na zadłużenie pozwanej uwidocznione zostały w wyciągu z ksiąg funduszu.

Na rozprawie w dniu 17 stycznia 2013 r. pozwana przyznała, że zawarła umowę pożyczki na określonych w niej warunkach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lipca 1998 r. Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarła z pozwaną H. O. umowę pożyczki nr (...) na kwotę 7.000 zł na okres od dnia 28 lipca 1998 r. do dnia 27 lipca 2001 r.

Pożyczka podlegała oprocentowaniu wg stałej stopy procentowej wynoszącej 30% w stosunku rocznym. Od każdej niezapłaconej w terminie raty pożyczki wynoszącej 297,16 zł lub jej części, pożyczkobiorca zobowiązany był zapłacić odsetki w wysokości podwyższonej- odsetki karne. Odsetki karne Bank naliczał wg podwyższonej stopy procentowej w zarządzeniu Prezesa Zarządu Banku obowiązującym w okresie istnienia zaległości. W dniu zawarcia umowy wysokość odsetek karnych wynosiła 50% w stosunku rocznym (§ 10). Bank uprawniony był do obciążania pożyczkobiorcę kosztami zawiadomień o powstaniu zaległości w spłacie miesięcznej raty pożyczki i odsetek wzywając jednokrotnie do

dobrowolnej spłaty, w wysokości zryczałtowanej określonej w obowiązującej w danym okresie Taryfie opłat i prowizji bankowych. W dniu zawarcia umowy opłata od zawiadomienia wynosiła 5 zł (§ 11).

Zgodnie z § 14 Bank mógł wypowiedzieć umowę pożyczki w całości lub części w razie m.in. zalegania ze spłatą dwóch rat. Okres wypowiedzenia wynosił 30 dni, a w razie złego stanu majątkowego pożyczkobiorcy, 7 dni. Po upływie okresu wypowiedzenia pożyczkobiorca zobowiązany był do niezwłocznego zwrotu wypowiedzianej pożyczki wraz z odsetkami należnymi za okres jej wykorzystania. Za każdy dzień opóźnienia pożyczkobiorca zobowiązany był płacić odsetki karne w wysokości określonej w § 10 umowy (§ 16).

Pożyczka została uruchomiona na rachunek H. P. (1).

Pozwana w dniu 10 lipca 1998 r. oświadczyła, że poddawała się egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego przez Bank do kwoty 12.837,43 zł.

W dniu 28 lipca 1998 r. pozwana oraz H. P. (1) zawarły z Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W. umowę, na mocy której H. P. (1) przystąpiła do długu wynikającego z zawartej przez pozwaną umowy pożyczki. Przystępująca do długu poddała się egzekucji do kwoty 12.837,43 zł.

Dowód: -umowa pożyczki z dnia 28.07.1998 r. wraz z oświadczeniem, k. 142;

-umowa przystąpienia do długu z dnia 28.07.1998 r. wraz z oświadczeniem, k. 142.

Pismem z dnia 12 kwietnia 1999 r. Banki (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W., wskutek zalegania ze spłatą 3 rat, wypowiedział umowę pożyczki z zachowaniem 30- dniowego okresu wypowiedzenia. Bank wskazał, że wysokość zadłużenia sięgała kwoty 7079,86 zł, z czego kapitał wynosił 6357,90 zł, odsetki umowne zwykłe- 691,82 zł, odsetki umowne karne- 15,14 zł, koszty zawiadomień- 15 zł.

Dowód: -pismo z dnia 12.04.1999 r., k. 39.

W dniu 12 sierpnia 1999 r. Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wystawiła przeciwko pozwanej oraz H. P. (2) bankowy tytuł egzekucyjny nr 44/99 opiewający na kwotę 6.357,90 zł tytułem należności głównej płatnej do dnia 13 maja 1999 r., 691,82 zł tytułem odsetek umownych zwykłych płatnych do dnia 13 maja 1999 r., 15,14 zł tytułem odsetek umownych karnych naliczonych do dnia 13 maja 1999 r. oraz 15 zł tytułem kosztów zawiadomień. Dalsze odsetki karne w kwocie 40% miały być naliczane od kwoty należności głównej od dnia 14 maja 1999 r. do dnia zapłaty.

W dniu 19 sierpnia 1999 r. Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniosła o zaopatrzenie tytułu bankowego w klauzulę wykonalności.

Postanowieniem z dnia 27 września 1999 r., w sprawie I Co 952/99, Sąd nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przeciwko dłużnikowi H. O. oraz H. P. (1) na kwotę 7080,12 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 40% w stosunku rocznym od kwoty 6.357,90 zł począwszy od dnia 14 maja 1999 r.

Dowód: -bankowy tytuł egzekucyjny, k. 40;

-wniosek z dnia 19.08.1999 r., k. 42;

-postanowienie z dnia 27.09.1999 r., k. 42-43;

-wniosek z dnia 5.11.1999 r., k. 44.

W dniu 10 listopada 1999 r. wierzyciel Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wystąpił o wszczęcie egzekucji przeciwko pozwanej H. O. w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny.

Na dzień 22 listopada 1999 r. zaległość pozwanej została wyliczona przez Komornika na kwotę 8372,80 zł, z czego kwota 6357,90 zł stanowiła roszczenie główne, kwota 1413,40 zł- odsetki, kwota 56,90 zł- koszty procesu, a kwota 544,60 zł koszty egzekucji. Jednocześnie komornik wskazał, iż wysokość odsetek naliczanych od kwoty 6357,90 zł wynosiła 7,07 zł dziennie (40% w stosunku rocznym).

W dniu 4 kwietnia 2000 r. wierzyciel Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wszczął egzekucję również przeciwko H. P. (1). Komornik dokonał zajęcia jej wynagrodzenia za pracę. Na wniosek wierzyciela Komornik zawiesił jednak postępowanie wobec niej wskutek pojęcia prób spłaty zadłużenia.

Na podstawie uchwały z dnia 21 sierpnia 2002 r. Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. został przejęty przez Bank (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W..

Pismem z dnia 26 maja 2003 r. Bank (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. wniósł o podjęcie postępowania przeciwko H. P. (1) informując jednocześnie komornika o dokonanym przejęciu majątku poprzedniego wierzyciela. Komornik ponownie zajął wynagrodzenie za pracę H. P. (1).

Pismem z dnia 23 października 2003 r. wierzyciel wskazał, że wysokość odsetek karnych w okresie od dnia 14 maja 1999 r. do dnia 16 września 2001 r. wynosiła 40% w skali roku, od dnia 17 września 2001 r. do dnia 14 grudnia 2001 r.- 37,5% w skali roku, od dnia 15 grudnia 2001 r. do dnia 24 lipca 2002 r.- 30% w skali roku, od dnia 25 lipca 2003 r. do dnia 31 stycznia 2003 r.- 24% w skali roku, od dnia 1 lutego 2003 r. do dnia 24 września 2003 r.- 19,50% w skali roku, zaś od dnia 25 września 2003 r. oprocentowanie to wynosiło 1,5- krotność stopy odsetek ustawowych, tj. 18,38% w skali roku.

Pismem z dnia 5 listopada 2003 r. wierzyciel zwrócił się do Komornika o zajęcie wynagrodzenia za pracę H. P. (1) do kwoty 200 zł miesięcznie. Począwszy od grudnia 2003 r. do kwietnia 2008 r. na konto Komornika wpływały comiesięcznie kwoty po 200 zł.

W dniu 6 listopada 2003 r. Bank (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. zawarł z (...) Spółką Akcyjną w G. umowę przelewu przysługujących mu wierzytelności.

Pismem z dnia 30 grudnia 2003 r. powiadomiono o powyższym pozwaną oraz Komornika Sądowego. Wskazano, iż na dzień 6 listopada 2003 r. zadłużenie pozwanej sięgało kwoty 13.464,37 zł.

Na dzień 29 listopada 2004 r. zadłużenie pozwanej zostało przez Komornika wyliczone na kwotę 14.697,86 zł, z czego kwota 6357,90 zł stanowiła należność główną, a kwota 8339,96 zł- odsetki. Dzienna wysokość odsetek wynosiła 3,39 zł.

Począwszy od grudnia 2004 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych potrącał pozwanej kwotę 295,05 zł z uzyskiwanej przez nią emerytury na poczet zadłużenia.

W dniu 27 lutego 2009 r. (...) Spółka Akcyjna w G. zawarła ze stroną powodową B. (...) Niestandardowym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w G. umowę przelewu przysługujących jej wierzytelności, w tym wierzytelności wobec pozwanej. W załączniku do umowy wskazano, że zadłużenie pozwanej ogółem wynosiło 1633,41 zł, z czego kwota 286,80 zł stanowiła kapitał, a kwota 1346,44 zł- koszty. Nowy wierzyciel nie powiadomił o zmianie Komornika Sądowego prowadzącego postępowanie egzekucyjne.

Pismem doręczonym w dniu 21 maja 2010 r. pozwana wniosła o umorzenie postępowania egzekucyjnego wobec niej jako prowadzonego bez tytułu wykonawczego. Podniosła, iż wbrew postanowieniom art. 788 k.p.c. wierzyciel nie uzyskał tytułu wykonawczego z uwzględnieniem przejścia uprawnień. Nadto podała, iż odpowiadała jedynie do kwoty wskazanej w umowie.

Postanowieniem z dnia 26 maja 2010 r. Komornik Sądowy odmówił umorzenia postępowania egzekucyjnego wskazując, że ani z postanowienia Sądu, ani też bankowego tytułu egzekucyjnego nie wynikała górna granica

odpowiedzialności pozwanej. Nadto wskazał, że w 2003 r., kiedy doszło do zmiany wierzyciela, doktryna i orzecznictwo nie wymagały przedłożenia tytułu wykonawczego uwzględniającego przejście uprawnień.

Na skutek skargi pozwanej, Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Śródmieścia postanowieniem z dnia 29 października 2010 r., w sprawie VIII Co 1735/10, uchylił postanowienie Komornika Sądowego i nakazał mu wezwanie wierzyciela do przedłożenia w oznaczonym terminie tytułu wykonawczego z zaznaczeniem przejścia uprawnień na (...) S.A. w G..

Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2011 r., wydanym w sprawie VIII Co 1735/10, Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia nakazał Komornikowi Sądowemu niezwłoczne umorzenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko pozwanej.

Postanowieniem z dnia 16 maja 2011 r. Komornik Sądowy, na podstawie art. 823 § 3 k.p.c., umorzył postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużniczce. Postanowienie uprawomocniło się w dniu 31 maja 2011 r.

W dniu 5 lipca 2011 r. Komornik Sądowy, na wniosek pozwanej, potwierdził, że w okresie od dnia 26 kwietnia 2000 r. do dnia 21 kwietnia 2011 r. wyegzekwowano od pozwanej łącznie kwotę 12.421,18 zł.

Pismem z dnia 29 września 2011 r. wierzyciel wniósł o umorzenie postępowania egzekucyjnego przeciwko H. P. (1).

Na dzień 17 października 2011 r. łącznie od pozwanej i H. P. (1) wyegzekwowana została kwota 25.385,53 zł.

Na skutek postanowienia tut. Sądu z dnia 18 stycznia 2012 r., wydanego w sprawie VIII Co 2671/11, kosztami postępowania egzekucyjnego w wysokości 3912,38 zł został w całości obciążony wierzyciel.

Dowód: -wniosek z dnia 5.11.1999 r., k. 44;

-dokumentacja zgromadzona w aktach komorniczych IX KM 1503/99- w załączeniu;

-postanowienie z dnia 1.10.2002 r., k. 45;

-umowa przelewu wierzytelności z dnia 6.11.2003 r., k. 46-51;

-pismo z dnia 30.12.2003 r., k. 52;

-umowa przelewu wierzytelności z dnia 27.02.2009 r., k. 53-59.

H. P. (1) zmarła w toku postępowania egzekucyjnego.

Bezsporne.

Pismem z dnia 23 listopada 2011 r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 12.412,98 zł, w tym kwoty 5396,97 zł tytułem kapitału, 2167,61 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez Bank do dnia cesji, odsetek karnych za zwłokę naliczonych od dnia cesji do dnia 23 listopada 2011 r. w wysokości 3501,96 zł oraz kwoty 1346,44 zł tytułem kosztów monitoringu i obsługi.

Dowód: -pismo z dnia 23.11.2011 r., k. 63-64.

W dniu 1 grudnia 2011 r. strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg rachunkowych, z którego wynikało, że wartość wierzytelności w dacie operacji wynosiła 1633,41 zł, zaś kwota wymagalnej należności- 12.436,05 zł, z czego kwota 5396,97 zł stanowiła kapitał, kwota 5692,64 zł- odsetki oraz kwota 1346,44 zł- koszty.

Dowód: -wyciąg z ksiąg rachunkowych, k. 60.

Pozwana wytoczyła przeciwko stronie powodowej powództwo o zapłatę kwoty 12.421,17 zł tytułem wyegzekwowanych w toku postępowania egzekucyjnego środków podnosząc, iż egzekucja była prowadzona bez tytułu wykonawczego.

W toku procesu strona powodowa zwróciła pozwanej kwotę 10.237,14 zł tytułem wyegzekwowanych w toku postępowania egzekucyjnego należności oraz odsetek ustawowych naliczonych od kwoty 9844,44 zł w wysokości 392,70 zł. Pomniejszyła sumę o koszty postępowania egzekucyjnego.

Wyrokiem z dnia 2 stycznia 2012 r., w sprawie o sygn. akt I C 1307/11, Sąd Rejonowy Gdyni oddalił powództwo i obciążył B. (...) kosztami postępowania w całości.

Wyrokiem z dnia 25 września 2012 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku, w sprawie o sygn. akt II Ca 229/12 uchylił wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni i przekazał mu sprawę do ponownego rozpoznania.

Dowód: - kserokopia wyroku z dnia 2.01.2012 r. wraz z uzasadnieniem, k. 106-110;

-kserokopia wyroku z dnia 25.09.2012 r. wraz z uzasadnieniem, k. 111-116.

Pozwana od dnia 6 lipca 2001 r. przebywała na zasiłku przedemerytalnym. Obecnie pobiera emeryturę w wysokości 1025,85 zł netto.

Dowód: -pismo ZUS z dnia 2.04.2012 r., k. 130;

-decyzja PUP z dnia 27.07.2001 r., k. 131.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było nieuzasadnione i jako takie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny sprawy nie budził zasadniczych wątpliwości. Pozwana H. O. ostatecznie przyznała, że łączyła ją z Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W. umowa pożyczki z dnia 28 lipca 1998 r. opiewająca na kwotę 7000 zł. Bezsporne było również, iż współdłużnikiem solidarnym, na mocy umowy o przystąpienie do długu, była H. P. (1).

Spór sprowadzał się do ustalenia, czy pozwana, w świetle podniesionych zarzutów, zobowiązana była względem strony powodowej B. (...) z siedzibą w G.do zapłaty kwoty objętej żądaniem pozwu i wyliczonej przez nią na 12.436,05 zł.

Na wstępie rozważeniu podlegał podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia, jako najdalej idący. Zarzut ten należało uznać za chybiony. W myśl bowiem art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej termin przedawnienia wynosi lat dziesięć a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje, a także przez wszczęcie mediacji. W takim wypadku, bieg przedawnienia zaczyna biec na nowo (art. 123 § 1 k.c.).

Poprzedni wierzyciel Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. przerwał bieg terminu przedawnienia roszczenia składając w dniu 19 sierpnia 1999 r. wniosek o zaopatrzenie wystawionego przez siebie bankowego tytułu egzekucyjnego w klauzulę wykonalności. W orzecznictwie przyjmuje się natomiast, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia. (vide: uchwała SN z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03). Następnie wnioskiem doręczonym w dniu 10 listopada 1999 r. wierzyciel wszczął postępowanie egzekucyjne, które aż do dnia 31 maja 2011 r. zawiesiło bieg terminu przedawnienia. Skoro zaś pozew przeciwko pozwanej został wniesiony w dniu 2 grudnia 2011 r., nie upłynął jeszcze wskazany w art. 118 k.c. 3- letni termin.

Nadmienić jedynie należy, iż w sprawie nie znajdzie zastosowania przewidziany w art. 125 k.c. 10- letni termin przedawnienia, jako że przedmiotowy przepis dotyczy wyłącznie roszczeń stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem organów wskazanych w tym przepisie lub ugodą przed nimi zawartą, nie dotyczy zaś roszczeń objętych bankowymi

tytułami egzekucyjnymi albo aktami notarialnymi, stanowiącymi tytuły egzekucyjne, o jakich mowa w art. 777 § 1 k.p.c. Mimo bowiem, że są to tytuły egzekucyjne, to nie są to jednak ani orzeczenia organów powołanych do rozpoznawania spraw cywilnych, ani ugody w rozumieniu art. 125 § 1 k.c. (por. A. Marciniak, Podstawa egzekucji sądowej z przedmiotu zastawu lub hipoteki, Problemy Egzekucji 2000, nr 5, poz. 5, A. Janiak, O przywilejach bankowych, Pr. Bankowe 2000, nr 11, s. 47-60).

Jednocześnie Sąd nie podzielił argumentacji pozwanej, jakoby nigdy nie istniał przeciwko niej tytuł wykonawczy. Wprawdzie akta sprawy o sygn. I Co 952/99, z uwagi na upływ terminu ich archiwizacji zostały wybrakowane, to zdaniem Sądu, z treści wniosku o zaopatrzenie bankowego tytułu egzekucyjnego w klauzulę wykonalności, jak również z treści samego postanowienia tut. Sądu z dnia z dnia 27 września 1999 r., w sprawie I Co 952/99 załączonych do niniejszych akt, można było wywnioskować, że klauzula wykonalności nadana została również przeciwko pozwanej. Zarówno wniosek, jak i postanowienie dotyczyło bowiem obu dłużniczek. Nadto bankowy tytuł egzekucyjny wraz z klauzulą stanowił załącznik do wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Jako wysoce wątpliwe należałoby zaś ocenić założenie, jakoby Komornik Sądowy przez ponad 10 lat prowadził egzekucję bez tytułu wykonawczego. Podniesiony w tym zakresie zarzut Sąd ocenił wyłącznie jako wyraz obranej przez pozwaną taktyki procesowej. Sąd nie kwestionuje przy tym stwierdzenia, co już wielokrotnie podkreślał w orzeczeniach wydawanych w toku postępowania egzekucyjnego, że Komornik Sądowy po zmianie wierzyciela winien był zażądać tytułu wykonawczego z zaznaczeniem przejścia uprawnień, gdyż dalsze prowadzenie egzekucji odbywało się z naruszeniem przepisu art. 788 k.p.c. Powyższe nie oznacza jednak, że samo wszczęcie egzekucji było bezpodstawne.

Jako chybione Sąd uznał również zarzuty odnośnie wysokości naliczonych odsetek. Pozwana bowiem zawierając umowę zgodziła się na naliczanie odsetek umownych w wysokości 30% w stosunku rocznym oraz odsetek karnych każdorazowo ustalanych przez wewnętrzne akty wierzycielskiego Banku. Podkreślić również należy, iż w dacie zawierania umowy nie obowiązywały jeszcze przepisy ograniczające wysokość odsetek, a zatem Bank mógł je ustalić w dowolnej, umówionej z kontrahentem umowy, wysokości. Wskazać również należy, iż jak wynika z pisma wierzyciela z dnia 23 października 2003 r. wysokość odsetek karnych od dnia 25 września 2003 r. wynosiła 1,5- krotność stopy odsetek ustawowych, co stanowiło 18,38% w skali roku i było zbliżone do obecnie obowiązujących odsetek maksymalnych. Odsetki umowne, jak z kolei wynikało z bankowego tytułu egzekucyjnego, naliczane były wyłącznie do dnia upływu okresu wypowiedzenia umowy, tj. do dnia 13 maja 1999 r. W kontekście powyższego nie sposób było podzielić podniesiony przez pozwaną zarzut odnośnie nadmiernej wysokości naliczanych odsetek.

Mimo jednak powyższego Sąd uznał, mając na uwadze okoliczności faktyczne sprawy, iż roszczenie strony powodowej nie zasługiwało na uwzględnienie. Zdaniem Sądu strona powodowa, mimo podniesionych przez pozwaną zarzutów, nie wykazała ani zasadności, ani wysokości dochodzonego roszczenia. Na niej zaś, jako wywodzącej z podnoszonych przez siebie twierdzeń korzystne skutki prawne spoczywał ciężar wykazania ich prawdziwości (art. 6 k.c.) oraz zaprezentowania stosownych dowodów na ich poparcie (art. 232 k.p.c.). Pozwana słusznie natomiast podniosła, że strona powodowa nie wskazała, czy w swoich wyliczeniach uwzględniła wyegzekwowane od obu dłużniczek w toku postępowania egzekucyjnego kwoty oraz w jaki sposób je rozliczyła. Wskazać przy tym należy, iż dłużniczki odpowiadały za spłatę zaległości solidarnie. Wprawdzie pozwana odzyskała od strony powodowej ściągniętą od niej kwotę 10.237,14 zł, jednakże jak wynikało z dokumentacji zgromadzonej w aktach komorniczych, łączna suma wyegzekwowanych należności od pozwanej oraz H. P. (1) wynosiła 25.385,53 zł. Do rozliczenia zatem pozostawała kwota 15.148,39 zł. Strona powodowa nie wskazała, w jaki sposób suma ta została przez nią rozdysponowana, w szczególności zaś, na jakie należności ją zaliczyła. Niewątpliwie jednak, na co również zwróciła uwagę pozwana, roszczenie pozwanej, jako współdłużniczki solidarnej, w pewnej części wygasło wskutek jego spełnienia. Strona powodowa aż do zamknięcia rozprawy nie zdołała wykazać okoliczności przeciwnej. Nie przedłożyła również żadnego rozliczenia, z którego wynikałby sposób zaksięgowania uzyskanych w toku egzekucji sum. Wskazać przy tym należy, iż na niej spoczywał obowiązek uzyskania szczegółowych rozliczeń dokonanych przez poprzednich wierzycieli. Na poparcie własnych twierdzeń strona powodowa przedłożyła jedynie wyciąg z ksiąg rachunkowych, który jednak w świetle zarzutów pozwanej popartych obszerną dokumentacją zgromadzoną w aktach komorniczych,

Sąd uznał za dowód niewystarczający. Prawdziwość i rzetelność sporządzenia tego dokumentu została bowiem w toku postępowania skutecznie podważona.

Ponadto, na co również należy zwrócić uwagę, nie sposób było ustalić, jakie należności w istocie składały się na kwotę dochodzoną pozwem. Pozwana zaś zarzuciła, iż strona powodowa dochodziła kwoty zbliżonej do górnej granicy odpowiedzialności wskazanej w umowie pożyczki, jednak bez szczegółowego jej wyliczenia. Z zaoferowanego przez stronę powodową materiału dowodowego nie sposób było zaś wywnioskować, w jaki sposób zostały naliczone poszczególne należności. Strona powodowa nie wskazała, w jaki sposób wyliczyła kwotę kapitału, w szczególności nie wskazała, jakich wpłat i w jakich wysokościach pozwana oraz współdłużniczka solidarna dokonały na poczet kapitału (zwłaszcza, że w dacie wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego kapitał sięgał kwoty 6.357,90 zł), nie wyjaśniła również sposobu naliczenia odsetek. Ani treść umowy, ani wyciągu nie wskazują za jaki okres, w jakiej konkretnie wysokości oraz od jakich kwot były naliczane odsetki karne. Dodatkowo nie sposób przyjąć, jakoby po stronie powodowej powstało uprawnienie do pobrania kwoty 1346,44 zł tytułem kosztów monitoringu i obsługi. Nie wskazała ona, jakie koszty miałyby się na tę sumę składać, a ponadto nie wykazała, że zostały rzeczywiście przez nią poniesione. Z treści umowy pożyczki wynikało wprawdzie, że Bank uprawniony był do obciążania pożyczkobiorcę kosztami zawiadomień o powstaniu zaległości w spłacie miesięcznej raty pożyczki i odsetek, jednakże ich wysokość określona był w obowiązującej w danym okresie Taryfie opłat i prowizji bankowych (§ 11). Strona powodowa nie przedłożyła powyższej taryfy. Nadto treść pism procesowych sugerowała, że strona powodowa koszty te w istocie wyliczyła ryczałtowo ustalając je arbitralnie na 10% sumy zadłużenia (vide: pismo procesowe z dnia 9 lipca 2012 r., k. 26).

Ze wskazanych powyżej względów Sąd uznał, że strona powodowa nie zdołała wykazać dochodzonego roszczenia tak co do zasady, jak i wysokości. Z tego też względu powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Sąd oddalił przy tym wniosek o przesłuchanie pozwanej uznając, iż wszystkie sporne w sprawie okoliczności zostały w sposób dostateczny wyjaśnione za pomocą przedłożonej dokumentacji.

Dodatkowo wskazać należało, iż wątpliwości budzą przedłożone do akt umowy cesji wierzytelności. Zdaniem Sądu nie sposób z nich wywnioskować, jakoby rzeczywiście Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przełał na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w G. przysługującą mu wobec pozwanej wierzytelność. Okoliczność ta nie wynikała z załączonej umowy przelewu, zaś stanowisko strony powodowej wspierało wyłącznie zawiadomienie o przejściu wierzytelności skierowane do pozwanej. Skoro zaś nie doszło do przelewu tej wierzytelności na rzecz (...) S.A., również strona powodowa nie mogła jej skutecznie nabyć zgodnie z zasadą *nemo plus iuris in alium transfere potest quam ipso habet*. Również zatem z powyższych powodów powództwo podlegałoby oddaleniu na skutek braku legitymacji procesowej czynnej.

Nawet zaś, gdyby w istocie (...) S.A. przełał wierzytelność wobec pozwanej na (...) S.A., to z treści umowy przelewu zawartej między (...) S.A. a stroną powodową wynikało, że zadłużenie pozwanej ogółem wynosiło zaledwie 1633,41 zł. W razie zatem uznania zasadności żądania pozwu, rozważenia wymagałoby, czy strona powodowa nabyła wierzytelność w wysokości wyższej, aniżeli wskazana w załączniku do umowy cesji.

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania, należało orzec, jak w punkcie I. wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu oparto o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w przepisie art. 98 k.p.c., z którego wynika, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Wobec faktu, iż pozwana wygrała proces w całości, Sąd zasądził na jej rzecz od strony powodowej kwotę 2417 zł tytułem poniesionych kosztów procesu, na którą składają się kwota 2400 zł kosztów zastępstwa procesowego i kwota 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W tym stanie rzeczy, o kosztach postępowania należało orzec, jak w punkcie II. wyroku.